

'Scoops' a Internet

Ha passat el temps en què tot era més senzill. Quan un o diversos reporters d'un gran diari investigaven i ficaven el nas aquí i allà fins que trobaven la pista d'un assumpte gros. Del que se'n diu un gran "marró". Després, li presentaven el tema al seu cap de redacció i aquest decidia si era necessari ampliar la investigació o si els fets eran prou sòlids per publicar l'*scoop* —que és com es denominen les exclusives periodístiques en la terminologia anglosaxona— immediatament. A més, era fàcil de detectar si algun altre mitjà imprès investigava el mateix afer i si valia la pena de córrer el risc que la competència aixequés el tema l'endemà de matí.

Però actualment, als EUA, la multiplicació de les cadenes de cable, Internet i el World Wide Web han traspalsat totes les regles del reportatge d'investigació. I el que ha passat amb l'itinerari mediàtic de l'afer Monica Lewinsky n'és la il·lustració més clara. En aquest cas, l'*scoop* el va aconseguir Michael Isikoff, un reporter de 45 anys de la revista *Newsweek* i que va acabar els estudis universitaris el mateix moment que va esclatar l'escàndol Watergate. Fa dos anys, Isikoff treballava en la redacció del *Washington Post* i allà va començar a investigar l'afer Paula Jones. Després ha continuat treballant el tema per a *Newsweek* fins que, fa poques setmanes, va saber que el fiscal especial Kenneth Starr investigava una nova acusació d'aventura sexual del president que podia arribar a convertir-se en una possible obstrucció a la justícia del primer mandatari del país. Però, el dissabte 17 de gener, quan va arribar l'hora de tancar el reportatge, *Newsweek* va decidir no publicar la informació d'Isikoff.

No obstant això, les coses van començar a precipitar-se en el moment en què les dades bàsiques d'aquesta història arribaren a Matt Drudge, cap de redacció de la revista electrònica anomenada *Drudge Report*, i que mai no s'ha considerat lligat per cap de les regles de la deontologia periodística clàssica. La mateixa nit del dissabte al diumenge, l'afer Lewinsky apareix fil per randa al *Drudge Report* que el titula "*Newsweek* renuncia a publicar la història d'una becària de la Casa Blanca de 23 anys que ha tingut una

relació amb el president. Una exclusiva mundial". La traca ja està escampada.

En poques hores, l'afer es propagà a través d'Internet amb l'ajut dels *newsgroups*. El diumenge al matí, quan tots els *networks* fan les seves emissions polítiques, Bill Kristol, un intel·lectual pròxim als republicans i cap de redacció del *Weekly Standard*, mencionà el cas a la cadena ABC. George Stephanopoulos, un comentarista polític que va ser conseller de Clinton, li parà la paraula i li recordà que el *Drudge Report* està especialitzat més que res en xar-

farderies. Cokie Roberts, la presentadora del xou, evità que la cosa s'emboqués més, tanca ràpidament el debat i canvià de tema. Però la dinàmica és imparabile. Aquell mateix vespre, el magazín de la cadena per cable CNBC reprengué el tema, seguit el dilluns per *Slate*, una revista *on line* de Microsoft, i d'*Underground*, un altre magazín difós també a través d'Internet i que pren el relleu dimarts. Aquest mateix dia, Matt Drudge, el primer propagador de l'escàndol, fou entrevistat per Mary Matalin, una antiga col·laboradora de George Bush per la CBS Ràdio.

Dimecres al matí, l'afer aparegué per primera vegada a les pàgines de la premsa escrita. El *Washington Post* i *Los Angeles Times* el mencionen. La CNN i les grans agències també entren en acció. I vés per on,

Newsweek completament desbordat pels esdeveniments, decideix finalment fer públic a través d'Internet el reportatge que havia censurat de la seva edició impresa cinc dies abans i promet una versió completa per al dilluns següent. Una reculada com una casa de pagès.

Michael Delli Carpini, un conegut polític de la Universitat de Columbia, a Nova York, després d'estudiar detingudament la cronologia que ha seguit l'escàndol, ha dit que "actualment, hi ha tantes informacions circulant per la xarxa d'Internet que, si fins i tot els grans mitjans informatius tenen dubtes sobre un afer, aquest acabarà esclatant tant si volen com si no a través del Web. Per un costat tenim un flux molt gran d'informacions, però per un altre a la xarxa hi ha molt pocs tallafocs. Ningú no sap el que pot passar". Els francitadors periodístics, almenys als Estats Units, de moment tenen el futur assegurat. ■

XAVIER VINADER

"La multiplicació de les cadenes de cable, Internet i el World Wide Web han traspalsat totes les regles del reportatge d'investigació. L'afer Lewinsky n'és la il·lustració més clara."